

**BUSTER
KEATON
GENERALEN**

A-S CONSTANTIN FILMS PRÆSENTERER

I hovedrollerne

MARION MACK
som Annabelle Lee

CHARLES SMITH
som hendes fader

FRANK BARNES
hendes broder

GLEN CAVENDER
som kaptajn Anderson, chefspion

JIM FARLEY
Nordstaternes general, Thatcher

JOE KEATON, MIKE DONLIN,
TOM NAWN

som tre generaler fra
nordstaterne

BUSTER KEATON

som JOHNNY GRAY

GENERALEN

(The General)

Produceret af Buster Keaton

Manuskript:
Buster Keaton og Clyde Bruckman

Instruktion:
Buster Keaton og Clyde Bruckman

Kamera:
J. D. Jennings og Bert Haines

Musik og effekter:
Konrad Elfers

Filmen er optaget i U.S.A.

Filmen er underlagt med ægte New Orleans jazz-musik

HANDLINGEN

Johnny Gray er en amerikansk lokomotivfører, som nærer ægte begejstring for sit arbejde. Han elsker sit lokomotiv, som hedder »Generalen«, da det kører lige så prompte og pålideligt, som han selv arbejder.

En morgen i foråret 1861 kører det vestgående hurtigtog mod den eneste station i Marietta, Georgia. Johnnie har travlt — ikke alene fordi han skal overholde køreplanen, men han kan ikke hurtigt nok komme hjem igen til Annabelle Lee, den pige som han hemmeligt og uforbeholdent elsker.

Den amerikanske borgerkrig er netop udbrudt. Da Annabelles tapre bror og hendes far drager af sted for at lade sig hverve og klarer sig flot, prøver Johnny selvfølgelig også at melde sig til tjeneste, men officererne beslutter, at han hellere må tjene sit land ved fortsat at arbejde på sit lokomotiv.

Nu foragter Annabelles far og bror ham imidlertid, da de tror, at han er en tøsedreng. Han er en skændsel for sine landsmænd, siger de, da han øjensynligt undgik at melde sig.

Johnny er uvidende om grunden til det negative svar fra hvervningskontoret. Han er mäløs, og en ganske lille bevægelse med øjenbrynene afslører hele hans dybe skuffelse. Men hvad der sårer hans stolthed endnu mere, er den kendsgerning, at Annabelle nu afviser ham. Højtideligt og eftertrykkeligt erklærer hun, at hun kun ønsker at se ham iført en uniform. Hjerteknust vender Johnny tilbage til sin første kærlighed, og siddende på hug på forbindelsesstangen på sit elskede lokomotiv bliver han til sin store overraskelse ført ind i en nærliggende garages beskyttende mørke.

Dette er baggrunden for den sørgelige konflikt i hans liv og alle dets efterfølgende konflikter. Johnny Gray, en pæn og sportslig type, hører til en af disse ulykkelige personer, som altid kommer i vanskeligheder. Andre mennesker misforstår hans gode hensigter, og alt hvad han rører ved, kommer han galt af sted med.

Krigen mellem nordstaterne og sydstaterne fortsætter. Kaptajn Anderson, hovedspion for de nordlige regioner, har udarbejdet en lovende plan til et dristigt overraskelsesangreb. Han fører ti af sine soldater — klædt som civile — over til fjendens linier for at stjæle et tog, hvorefter de vender tilbage til nordstaterne, slutter sig til deres egne tropper på et strategisk vigtigt punkt, hvor sydstaternes forsyninger skal ødelægges.

De begynder deres angreb ved middagstid, når toget standser i Big Shanty. Uheldigvis har de besluttet at tage det tog, som Johnny kører. Den stakkels fyr er netop ved at vaske hænder, da han skrækslagen ser sin »General« køre af sted.

Han får imidlertid hurtigt taget sig sammen og løber af sted helt alene henad sporene efter toget. Han ved selvfølgelig ikke, at Annabelle tilfældigvis var skjult i godsvognen, da fjenden tog toget.

Johnny finder en dræsine, som kraftigt modstår hans første forsøg på at starte den, men som efter lidt behandling kører. Dræsinen er ved at få mere fart på, da den pludselig afspores, fordi fjenden har ødelagt sporene. Johnny hopper op på en høj cykel og fortsætter forfølgelsen, indtil cyklen er forhindret i at kunne føre ham længere ved at køre ned ad skråningen.

I mellemtiden har soldaterne også ødelagt telegraflinien, således at han ikke kan forvente nogen hjælp. Han er imidlertid glad, da han når frem til en station, hvor et sydstats-troppetransporttog venter på afgang. Han slipper hurtigt forbi soldaterne, hopper op i lokomotivet — det er »Texas« denne gang — og kører. Uheldigvis var lokomotivet ikke spændt til vognen, så soldaterne bliver ladet tilbage med deres våben.

Igen befinder Johnny sig alene på jagt efter sit lokomotiv. Da han opdager en stor kanon på et sidespor, spænder han den fast til lokomotivet og fortsætter hurtigt. Skønt han hånligt er blevet afvist på hvervningskontoret, prøver han på at placere uhyret i en militær stilling. Det første skud han forsøger med meget lidt krudt forfejler sit mål, og kuglen rammer førerhuset, og lige efter at det er lykkedes ham at dreje kanonen, så den peger væk fra lokomotivet, eksploderer den skrækkelige tingest.

Han bruger mere krudt ved sit næste forsøg. Nu da luntten er tændt, vil han væk fra kanonen og klatre op til sit lokomotiv. Han bliver imidlertid indfanget af kæden, som forbinder de to køretøjer. I det han kæmper som en gal for at komme fri, opnår han kun, at vognen med kanonen gør sig fri, og den kører langsomt bort alene. Dette får løbet på kanonen til at hælde således, at det peger lige mod Johnny, som flygter over i den fjerneste ende bag en beskyttende skærm.

Da jernbanesporene løber i en bue på dette sted, farer kuglen forbi ham, og selve projektilet eksploderer langt foran ham, men lige bag fjenden, som selvfølgelig bliver skrækslagen.

Dette militære mellemspil er imidlertid kun et eksempel i den række af uheld og eventyr, som Johnny bliver stillet overfor. Han må køre igennem en brændende tunnel, rangere vogne ind på et sidespor, klatre op ad elektriske master og skilte. Hans modstander forsøger at tilintetgøre alle hans anstrengelser, hvor-somhelst de kan, og Johnny viser sig at være en virkelig akrobat, når det gælder om at fjerne alle de bomme, tønder og kasser, som er spredt ud over jernbanesporene, medens han stadig sidder bag skærmen. Da han endelig er i stand til at fortsætte uhindret, indser han, at det er på høje tid at reparere skorstenen på lokomotivet. Medens han står helt oppe på kulvognen helt opslugt af arbejdet, bemærker han ikke tropperne fra sydstatene, som er på vej tilbage fra Chattanooga. Hele kolonnen af infanteri og kavaleri passerer ved siden af jernbanen, medens Johnny og hans »Texas« lokomotiv fortsætter forfølgelsen i den modsatte retning.

Først da Johnny er færdig med at hugge brænde, opdager han, at han allerede befinder sig blandt fjendtlige tropper, hvilket betyder, at hovedspionen og hans kammerater, som Johnny har forfulgt så desperat, nu er uden for fare. Rædselsslagen forlader Johnny »Texas« og flygter ind i skoven. Han vandrer omkring på fjendtligt område og føler sig meget ensom. Da det bliver mørkt, opdager han en lille hytte, hvor der er dækket et udsøgt bord. Han klatrer ind gennem vinduet, og det lykkes ham kun lige at skjule sig under dugen, før han opdager, at dette er fjendens hovedkvarter. Ivrigt lyttende under bordet erfarer han, at generalerne er ved at planlægge et andet angreb mod sydstaterne, som skal finde sted ved River Rock broen.

Til sin store overraskelse opdager han, at Annabelle er blevet holdt fanget i dette hus. Johnny afvæbner en vagt, ifører sig hans uniform og lukker Annabelle ud. Nu føler han sig mægtig energisk, thi det er ikke alene hans pligt at være tro

mod sine landsmænd og en ekspert indenfor militæret, men også at sørge for at få sin elskede bragt hjem i god behold. Da Johnny stadig er iført fjendens uniform, er han i stand til at narre de fjendtlige tropper og få fat i sit lokomotiv igen. Han kaster Annabelle, som er skjult i en sæk, op på toget, som var det bagage, og flygter, medens de forbløffede soldater ser ham forsvinde.

Fjenden optager en hektisk forfølgelse. Anføreren tager et enkelt lokomotiv, som bliver efterfulgt af et forsyningsstog. I virkeligheden skulle dette tog have kørt sydpå alligevel til slaget ved Rock River, som skal udkæmpes inden længe. Nu bliver der vendt op og ned på den jagt, som vi lige har overværet, hvor Johnny kørte nordpå. Det er Johnny, som fører sine forfølgere på vildspor. Han kaster bombe og pæle ud på sporene, ødelægger telegrafkablerne og rangerer ind på sidespor. Et dramatisk klimaks udspilles, da de tre lokomotiver — »Generalen«, »Colombia« og »Texas« — på en gang kører mod et sving. Johnny og hans lokomotiv er de eneste, som undslipper; de to andre lokomotiver kører lige mod hinanden.

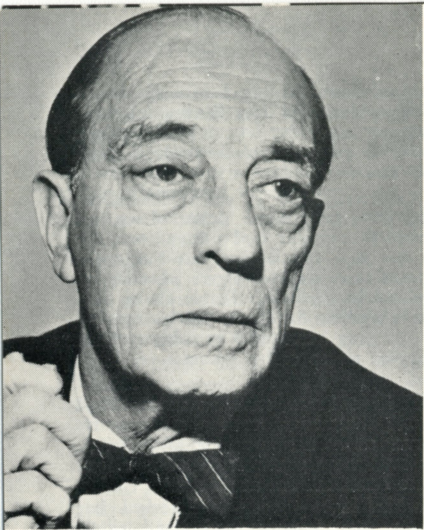
I mellemtiden er Johnny nået frem til Rock River broen, som han sætter ild på ved hjælp af benzin. Ilden spredes imidlertid så hurtigt, at han afskæres fra sikker grund i løbet af et øjeblik. Han prøver på at hoppe op på lokomotivet, men forfejler sit spring og falder i vandet mellem to tværbjælker. Han klatrer tilbage lige tids nok til at redde den hjælpeløse Annabelle fra at gå tilbage i ilden.

Endelig har Johnny overvundet alle forhindringer og er i sikkerhed bag sydstaternes linier. De nøjagtige oplysninger, som Johnny er i stand til at komme med om fjendens planer, forsårsager at mange divisioner rykker frem mod broen. Endnu engang bliver Johnny ladet tilbage. Han finder et bøjet sværd, som han krummer sig sammen om for at rette ud, men våbnet er skyld i, at han falder ned i muddret. Herefter farer han mod det sted, hvor der kæmpes hårdt.

Imens har tropperne fra nordstatene nået den brændende Rock River bro. Soldaterne tøver med at krydse den, men deres general fastholder, at broen ikke styrter sammen, for han befaler det; hvorefter toget og broen braser sammen. Generalen er dybt rystet over dette bevis på, at selv han kan tage fejl, og giver derefter ordre til, at angrebet skal begynde.

Vi overværer en voldsom kamp, men det står snart klart, at sydstaternes delinger bliver de sejrende. Johnny står ved siden af sine kommandører og udfører deres ordrer med sit gamle sværd, hvilket dog ofte er skyld i nogen forvirring, da bladet gang på gang falder af og bliver væk. På et senere tidspunkt redder dette stædige sværd hans liv, da det rammer en snigskytte, som Marietta ham. Nu arbejder Johnny som kanonér. Denne gang går kuglen lodret af, så Johnny må træde til side for at undgå, at projektilet falder tilbage på ham. I henhold til en eller anden mystisk lov om ballistik lykkes det imidlertid Johnny at ramme dæmningen ved floden. Fjendens linier bliver oversvømmet. Endelig afsluttes slaget. Johnny bliver beundret meget og ankommer til Marietta marcherende ved siden af generalen. Han inspicerer straks sit lokomotiv, hvorved han opdager den vagt, han slog ned, og som viser sig at være en af fjendens generaler. Denne general tøver ikke med at kapitulere meget højtideligt og række sit sværd til kommandøren for sydstatstropperne.

Johnny er overrasket over at blive udnævnt til løjtnant. Han er stolt over at bære sin ny uniform, som er alt for stor til ham. Dette hindrer imidlertid ikke Annabelle i lyksaligt at omfavne ham.

K. for Keaton - K. for Komik

Buster Keaton svarede, da han engang blev spurgt om, hvorfor han aldrig smilede på film, at han ikke havde været klar over dette, for man havde fortalt ham det. Hans biografi indeholder imidlertid en historie om, hvordan han blev opdaget på scenen, da han var en lille dreng, ved at publikum næsten ikke reagerede overfor hans lystige mimik, men lo så meget desto mere, når han så bekyrmet og alvorlig ud.

I 1930 forklarede han i et interview, hvorledes det ufejlbarligt lykkedes ham at få sit publikum til at le. »Den bedste måde at få folk til at le på,« sagde han, »er at skabe en slags spænding og derefter lette anspændtheden med komiske effekter. Ægte latter afhænger altid af ens dygtighed til at overraske folk. Det er nu ved at blive mere og mere vanskeligt at forbløffe publikum, da de ser flere film hvert år og gradvis bliver vant til komedie. Hvis man imidlertid stadig forhøjer den ægte spænding og pludselig drejer den ind i en fantastisk situation, vil man altid kunne opnå at overraske.«

Udviklingen af komiske film, eller rettere groteske film, nåede højdepunktet i den tidlige films historie. Det var i årene mellem 1912 og 1930, at amerikanske producere som f. eks. Mack Sennett, Al Christie eller Hal Roach — disse navne er blandt de vigtigste — grundlagde det virkelige materiale til brug for komiske film. Og der var selvfølgelig komikere i massevis. Folk som Ben Turpin, Chester Conklin, Billy Bevan, Al St. John, Roscoe Arbuckle (Fatty), W. C. Fields, Larry Semon, Ford Sterling eller Mark Swain var velkendte over hele Amerika og fik hele nationen til at le. De var alle meget begejstrede for at spille. Hele tiden og fulde af iver kæmpede de for at erobre dette store, ny stykke legetøj med alle dets naturlige tekniske og kunstneriske muligheder.

I 1949 skrev James Agee, den dygtige amerikanske kritiker, en kronik om

»Comedy's Greatest Era«, som blev en sensation, fordi han for den yngre generation rekonstruerede en af de mest glansfulde epoker i filmens historie. I henhold til Agee var de største blandt de mange gode komikere på den tid Charlie Chaplin, Harold Lloyd, Harry Langdon og Buster Keaton.

Det er lærerigt at erfare, hvorledes Buster Keaton bedømmer sin egen kunst sammenlignet med Chaplin og Lloyds. »Det overrasker mig altid, når folk taler om, at Chaplins og mine personer ligner hinanden. Efter min mening er de vidt forskellige: den landstryger, Charlie repræsenterer, har altid været en principiel dagdriver. Skønt charmerende, som han er, ville han aldrig tøve med at stjele, nærmest han fik chancen. Den type fra gaden, jeg fremstillede, var arbejder, og også en ærlig arbejder.

Forestil Dem, at en af disse personer ønskede et sæt tøj, som var udstillet i et butiksvindue. Charlies vagabond ville have beundret tøjet, undersøgt sine lommer, fundet en penny, hvorefter han ville trække på skuldrene og gå igen, idet han ville håbe på bedre held og flere penge den følgende dag for at kunne købe tøjet. Hvis han var i nød, ville han endog stjæle pengene til det. I modsat fald ville han glemme det.

Den mand fra gaden, som jeg fremstillede, ville være standset foran vinduet, have beundret tøjet, men hvis han ikke havde haft råd til det, ville han aldrig være blevet en tyv. I stedet for ville han have vredet sin hjerne for at finde en udvej, hvorpå han kunne tjene de ekstra penge.

Den person, Lloyd repræsenterede, var forskellig både fra Charlies og min. Han spillede en tøsedreng og overraskede alle, sig selv iberegnet, fordi han blev herre over selv den mærkeligste situation og pludselig begyndte at kæmpe bravt som en løve. Oftest syntes han at være mere akrobat end komiker. Men hvad han end foretog sig på scenen, var hans forestillinger altid meget bedre end blot gode.«

De, som har set Keatons ansigt, vil aldrig glemme det. Agee fremhæver, at det — ligesom Lincolns ansigt — repræsenterer noget af et amerikansk forbillede. Allerede i begyndelsen af hans filmkarriere blev Keaton kaldt »the man who never smiled«, »the man with the Stony Face«, »the blank Poker-Face«, og »the Dead-Pan Comedian«. Og alligevel kan man i hans ansigt læse mere end tomhed, fordi det afslører en mands hjerte, som ikke kender til at blive rørt eller sentimental. Dog antyder hans ansigtsudtryk en slags gribende melankoli og en yvedig skønhed. Keaton svarede ganske enkelt, da han blev spurgt derom: »Jeg koncentrerer mig om det, jeg var ved.« Hans humor har intet at gøre med surrealisme — hvilket var tilfældet med de fleste af hans samtidige komikere — men er i virkeligheden meget realistisk. Buster er altid på vagt. Intet kan bringe ham ud af ligevægt, da han altid forventer, at det værste kan ske. Han er fuldt ud klar over, at han er tilbøjelig til at komme i vanskeligheder uventet og uden at være i stand til at undgå det. Skønt hans omgivelser kan bryde sammen hvert øjeblik, vil det aldrig kunne komme til at forurolige ham, og hans ansigtsudtryk forbliver uanfægtet. Når slaget er ovre, sunder han sig lidt, venter et øjeblik og begynder så uventet igen, som om hans mentale og fysiske kræfter begynder lige på en gang.

Buster har altid været ivrig efter nøje at studere et hvilket som helst problem, han bliver stillet overfor. Dette er det dominerende træk i hans arbejde som komiker.

Som helt »er han charmerende, fordi han mangler fornøft og opfattelsesevne«. Hans spøgefuldheder såvel som hans komiske skuespillerkunst er tør. Dette forklarer, hvorfor Keatons vittigheder virker så forbløffende moderne.